

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 399 בס"ד ערש"ק פר' תצוה ו' אדר-א' תשע"א

פצוצים יקרים

ואתה תצוה (כ"ז, כ') יש לדקדק למה נאמר דוקא 'ואתה', אך יש לומר ע"פ רמז שהקב"ה אמר למשה שהוא יתחבר לבני ישראל שיהיה להם אחדות, אם אדם רוצה שיהיה לו שלום ואחדות עם חברו צריך הוא להיות נכנע ועניו נגד חברו ואז יוכל להתחבר עם כל אדם משא"כ אם יש לו גאווה, לזאת אמר הקב"ה למשה דייקא ואתה - שאתה עניו מכל אדם לך נאה להיות דורש ונאה להיות מקיים.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך (כ"ז, כ') מלשון 'צוותא חדא' מכוון אל הצדיק שיחבר עצמו אל בני ישראל ר"ל שתרד ממדרגתך כדי שתרום את עם בני ישראל, אבל תכלית הירידה הזאת יהיה כדי ש'ויקחו אליך' שתקח אותם אליך למעלה ולא ח"ו שתשאר כפוף למטה אלא ויקחו אליך... (אמרי חיים מויזניץ) ויקחו אליך שמן זית זך (כ"ז, כ') במדרש: שנמשלו בני ישראל לזית, מה שמן אינו מתערב וכו' צף למעלה ועל זה נאמר ויקחו אליך שמן זית וכו' שזה המבוקש מבני ישראל לשמור חיות הפנימי, חלק אלקי שיש בכל איש ישראל שלא יתערב בגשמייות ויהי' צף למעלה.

להעלות נר תמיד (כ"ז, כ') לעולם צריך האדם לשאוף להתעלות ולהעפיל מעלה מעלה ולא להיות מרוצה ושבע רצון ממעמדו ולהסתפק בדרגתו, וזהו 'להעלות נר תמיד', כיוצא בזה אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה' (תהלים קיט) הולכים בלשון הוה הולכים ומתקדמים בכל עת, לפיכך נקראו החכמים תלמידי חכמים שהם לומדים ומתעלים ואינם חושבים עצמם לעולם כמושלמים.

כתית למאור להעלות נר תמיד (כ"ז, כ') כתב בעל הטורים שכתית מרמז את שתי המקדשות בית ראשון ת"י שנים ובית שני ת"כ שנים. מוסיף בעל ישמח משה וכדי שלא תאמר אם כן הוי פועל בטל דהרי בתי המקדשות נחרבו לזה אמר להעלות נר תמיד כלומר שדבר זה נצטרך להעלות נר תמיד היינו בבית השלישי שיהיה נצחי ותמידי וע"כ להעלות הוא מבנין כבד, והבן. שלא להתיאש ח"ו בגלות המר אלא לקוות לגאולה השלמה בב"א.

ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמה וגו' (כ"ח, ג') יש להקשות מדוע מתחיל הפסוק בלשון רבים "חכמי לב" וממשיך בלשון יחיד אשר מלאתי וכו'... כוונת ה' לא היתה שמשה יבחר חכמי לב אלא שהחכמים עצמם יבינו שחכמתם באה מה'. ולכך כתוב אשר מלאתי כלומר שכל אחד מהחכמים שנבחרו יבינו שה' מילא אותם בחכמה.

והאבנים תהיין על שמות בני ישראל (כ"ח, כ"א) בש"ס אמרו (יומא ע"ג) גם שמות האבות ושכמי ישורון היו כתובים שם, במהרש"א תמה על הלשון שכמי ישורון, לפי דעתי נראה ליתן הטעם כי האבנים נחקקו להורות על אחדות ישראל ע"כ נשא אהרן את שמותם שהיה אוהב שלום ורודף שלום וע"י אחדותם היו יכולים לשאול באורים ותומים והיה ה' עונה אותם - ורש"י פירש על קרא (דברים לג) ויהי בישורון מלך וכו' שהוא המלך בישורון בהתאספם יחד ושלום ביניהם אז הוא מלכם.

ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת -...כפי תחרא... לא יקרע (כ"ח, ל"א-ל"ב) משל באחד שהפציר בחבירו לקנות ביתו ולא עלתה בידו כי אם לקנות מקום על מסמר אחד, ובכח קניה זו הוכרח המוכר לעקור מביתו לגמרי, כך הענין כשיש מקום לקליפות לשלום באדם באבר אחד ח"ו אזי יכולה להיות סיבה להסתלקות הקדושה מכל וכל, וזה הזהירות כפי תחרא שלא יקרע אפילו במקום אחד ודו"ק.

והיה לאהרן ולבניו לחק עולם מאת בני ישראל כי תרומה הוא ותרומה יהיה וגו' (כ"ח, כ"ב) כפלות הלשון באה ללמד הסיבה בקדושתה, קדושה עצמית, וגם שהיא מקור לפרנסת הכהנים המאפשר להם להשתחרר מדאגות גשמייות ע"י מתנות הכהונה. נמצא שיש בתרומה שני ערכים בולטים, וזהו כי תרומה הוא מצד עצמו וגם תרומה יהיה מאת בני ישראל לשחרר אותו מדאגת הפרנסה כנ"ל.

(מתוך יבא טל)

שיחת הרא"ש ז"ע"א כ"ח ניסן תשל"ה פאבא לזכ"ס ע"א א

הם מנותקים מהשורש ממנו הם ניוונים כמו תינוק שניזון מאמו. ולמרות שהוא ממשיך לקבל תזונה והוא מקבל תפקידים, הוא מנותק מן השורש הזה, כי אינו מקיים את התפקיד שמוטל עליו. הוא רק מקבל ולא מחזיר כלום בחזרה. על אלו וכאלו נאמר "כי אין במות זכרד" כי הם לא זוכרים את ה'.

וגם אנחנו, למרות שמזכירים אותו ומתפללים אליו, הכל רק מצות אנשים מלומדה, לא זוכרים אותו בבחינת "עמו אנכי בצרה" "מבשרי אחזה אלוקה" "לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", ואנו מצווים לחיות עם בחינות אלו. זה לא נכון שהבחינות הללו שייכים רק לדוד המלך שהיה נשמה גדולה, כי כל מה שדוד המלך אמר בתהילים לא נאמר רק עליו. התפקיד שלנו לפי ערכנו הוא בדיוק כמו התפקיד של דוד המלך וכל האנשים הגדולים. רק אנחנו מעדיפים לחיות עם המציאות שלנו, מציאות של "מה אנוש כי תזכרנו".

הצדיקים שחיו במציאות של "מה אנוש כי תזכרנו", אמרו "ונחנו מה כי תלינו עלינו", "מה אנו מה חיינו", הלא הכל מאת ה'. ואנחנו אומרים "מה אתה רוצה ממני" "מה אתה מתערב בעינינים שלי". לא "מה" שמגיע מתוך עבודה, רק "מה" של הפקרות - "מה זה אני צריך את זה, בשביל כפרות?", "מה זה יביא לי תועלת", "בשביל מה זה מועיל לי" הרי בין כה וכה לא יצא ממני שום דבר. ה"מה" שלנו הוא "מה" של פירוד, והצדיקים אומרים "מה" של יחוד - לשם יחוד קודשא

כאשר אדם חי את מציאותו, הוא מכיר את ערכו, ורואה שכל הזמן הוא חי במציאות של פוגם - "וחטאתי נגדי תמיד", והוא שרוי בסכנה תמידית. כי מצד המציאות שלו אין לו כל קיום ואחיזה. ואין לו כל ערך, ולא הבנה, והוא לא יכול להשיג שום דבר. כשהוא חי את המציאות שלו הוא רואה שהוא ממש כמו "דומם", כמו מת, והמתים אינם יכולים לעשות מאומה.

על המתים נאמר "כי אין במות זכרד בשאול מי יודה לד", אולם אין הכוונה על מתים בקבר שהם לא יכולים לזכור את ה', אלא על אלו שיצאו מכל הגדרים והתנתקו משורש החיים שממנו הם מקבלים יניקה וחיות, שהם נעשים עקרים ללא חיות, והם בבחינת מתים. אלו המתים בקבר לא בהכרח שאין להם יניקה מהשורש שמקיים אותם, הרי כל המתים עתידים לחיות, וממילא מוכרח שגם עכשיו הם בפקידה, וכמו שפוקדים כל חי פוקדים כל מת, עד שיבוא עת הגאולה ונאמן אתה להחיות מתים, (לכן כתוב שהמת שפתותיו דובבות בקבר, ואם היה מת גמור לא שייך שיהיו שפתותיו דובבות). במשך הזמן הזה הם מתכוונים לקבל את התפקיד שהבורא יעד להם לאחרית הימים - לחיות תחת כנפי השכינה, ולקבל את כל מה שהבורא הכין עבורם לעת ההיא.

ברור אם כן שלא עליהם נאמר "כי אין במות זכרד", רק על אלו שהמציאות שלהם היא מציאות של מת, שהם נידחים בכל מקום שיהיו - בין בעולם הזה בין בעולם הבא, כי

ברוך הוא. שכל המציאות שלהם, כל הכוחות שיש להם וכל הנשימות שלהם, אין להם בזה כלום משלהם, הכל מכח המציאות שמחיה אותם, ומתוך ההכרה הזו הם משיגים את המציאות שמקיימת אותם.

כל עוד שהאדם חי בתוך המציאות שלו, בכוחות שלו, כתוצאה מכך הוא בגדלות, והוא לא יוכל למצוא את מציאות הבורא. אולם זה שחי בהכרה של "מה אנוש כי תזכרנו" - מה אני שאני יכול למצוא את הבורא, הוא מוצא את עצמו, דהיינו את שלימות הרע שלו, בבחינת "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד", ומתוך "בשרי" - שלימות הרע שלי, "אחזה אלוהה" - מצאתי את הבורא. הוא לא חי עם מציאות הבורא כמו בן שחי עם אמא שלו, הוא חי רק עם עצמו ועם שפלותו, "מה אנו מה חיינו", והמציאות הזו מחייבת שיש כח שמחיה אותו. ועל כן "לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמך הרבים".

אולם האדם לא רוצה לחיות עם המציאות הזו שנותנת לו תפקידים, והוא בוחר לבצע את התפקידים שהשטן נותן לו. התפקיד של השטן הוא הפקרות, בכדי שעי"ז יהיה מנותק לגמרי מבורא העולם יוצרנו ומצילנו. והוא מפתה את האדם עם פינוקים ותענוגים. פינוק של גניבה, של רציחה, של ניאוף, וכל מה שבא לאדם ברגע של נסיון. עד שהוא אומר אני לא מחפש את ההצלחה מאת ה', אני מחפש את הפינוק שיהיה לי בנשימה הזו. ולמרות שיש לו תפקיד לבחור בטוב, והדבר שהוא עושה הוא נגד החכמה ונגד השכל

ונגד התפקיד שהוא מקבל ממי שמחיה אותו, הוא רוצה למלא את החשק הזה והוא ממלא אותו.

איך הוא מסוגל לעשות דבר כזה? כי טבע האדם שאת הדברים הנחוצים שמביאים אותו למצוא את המציאות שלו הוא רוצה לדחות. מפני שזהו תפקידו, ולתפקיד צריך עבודה. במקום זה הוא מעדיף לקבל פינוק. לעשות את מה שמתחשק לו לעשות. למלא את הדחף שמגרה אותו לעשות כך וכך, ולקבל את התענוג של הפינוק הזה.

ולמרות שהבורא שמחיה את כל העולם ונותן לאדם חיות אינו חפץ שהוא יבצע את התפקיד שהשטן מטיל עליו, והוא שולח את הגירוי רק בכדי שיתגבר וימנע ממנו. ולמרות שהפינוק הזה מביא אותו להרס וחורבן. כי הפינוק הזה מביא אותו לעצבות, ועצבות הורסת את האדם עד היסוד. כשהשטן נותן לאדם תענוג של גניבה או רציחה וניאוף והוא נענה לאתגר ומוציא אותו מן הכח אל הפועל, וכי הוא נותן לו את התענוגות מטעמי ידידות? וכי הדבר טוב עבורו? הרי בכל פעולותיו הוא רוצה להרגיל את האדם לבחינה של שורש העפר שממנו נחצב. כשאנו נמצאים במקום שיש רק עפר אנו יכולים להביט סביב ולראות מאי משמע יסוד העפר - הכל ריק, אין שום דבר. רק נחשים ועקרבים קוצים ודרדרים. הכל אפוף שקט. השקט הזה מראה על שיעמום, שממה. עצבות שוכנת על הכל, ומה כבר אפשר להנות מזה. זה לא מביא לאדם שום שמחה, שום ריח. על כל צעד ושעל הוא

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

399
T

שהמאבקים האלו הם לא מכוחותינו, ולא ממציאותינו, ולא עוצם ידנו, רק רחמי הגדולים.

אבל איפה הוא נמצא במדבר השממה שאני אכיר שזה רחמים, ואתגבר על השורש שלי ואחיה באותה בחינה כמוהו? איפה הוא? באיזה בחינה הוא קיים? תשובה: שמה במדבר השממה, שם הוא נמצא אתנו יחד. איך רואים את זה? מתוך הפחד של הסכנה, כי כאשר נתבונן באיזה מיצר אנו שרויים, ואיך בכל זאת מחזיקים מעמד, בהכרח תבוא המסקנא - כבשה שעומדת בין שבעים ואבים גדול הוא הרועה שמצילה.

המשך יבוא אי"ה

מקבל דקירה, הקוצים חודרי הבשר פוצעים ומכאיבים, בכל פסיעה הוא שרוי בפחד מנחשים ועקרבים. במקום כזה אפשר לקבל רק את המציאות של העצבות, ותו לא רק לשבת בתוך המציאות הזה ולבכות יחד עמה.

למרות שהגירויים של השטן מביאים בדיוק אל המציאות הזו של מדבר שממה, אנו רוצים לחיות איתם כי הם נותנים לנו סיפוק. אנו מעדיפים לא לעשות שום פעולות נגד זה היות שאנו בבחינת "עבדא בהפקירא נחא ליה". אנחנו מופקרים, ולא רוצים להכיר את ערכנו ואת מציאותנו בכדי להאבק עם הפיתויים הללו. כשנכיר את מציאותנו נדע

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכדות

הר"ר עקיבא ממו ומשפ' להולדת הבן

הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר צבי עמית ומשפ' להולדת הבן

משפ' כהן להולדת הנכד

הר"ר אברהם אהרן שנקר להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר חיים ולס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר שמעון גמליאל ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר יצחק טוקצ'נסקי ומשפ' לנישואי הנכדה

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדי 3

02 - 5829688 ☎

פקס: 02 - 5325477

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

